

KANIN FAKTORN

ANTTI TUOMAINEN

ROMANUS & SELLING

ANTTI TUOMAINEN

Kaninfaktorn

Översättning Jens Ahlberg

**ROMANUS
& SELLING**

Citatet av Arthur Schopenhauer på sidan 186 återges i Ulf Claëssons
översättning i volymen *Om medlidandet* (Kongressförlaget, 2009).

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89051-77-5

Copyright © Antti Tuomainen 2020

Finska originalets titel: *Jäniskerroin*

Engelska originalets titel: *The Rabbit Factor*

Published by agreement with Salomonsson Agency

Översättning från finska till engelska: David Hackston

Översättning från engelska: Jens Ahlberg

Omslag: Nils Olsson

Tryck: ScandBook, EU 2021

Till alla vänner jag känner vid förnamn
Tack

Nu

Jag ser in i kaninens ögon när lamporna plötsligt slocknar.

Jag kramar tuben med superlim av industristandard i min vänsterhand, i den högra håller jag skruvmejseln, och lyssnar.

Kaninen tycks växa i halvmörkret. Huvudet sväller, ögonen buktar, de spetsiga öronen sträcker sig uppåt och ser ut att försvinna i skumrasket, framtänderna kröks som elefantbetar. På ett ögonblick ser den tre meter höga figuren ut att ha blivit dubbelt så lång, dubbelt så bred och avsevärt mer hotfull. Det är som om den ruvade på ett mörker. Nu känns det som om den ser på mig som på en frestande morot.

Inget av detta är förstås sant. Den enorma, tysktillverkade kaninen är gjord av metallförstärkt plast.

Anläggningen är utformad som en stor hall med högt i tak. Den är tom. Skoj-ohoj luktar fortfarande lekande barn och snabbmat, och den sötsliskiga doften av bakverk tycks leta sig ända in i kläderna.

Jag står mellan Rutschberget och Varantåget, och jag väntar. Stegen bredvid mig kastar med ens en lång skugga över golvet. Ljuset sipprar från lampan över entrén och från alla maskiner och åkattraktioner av varierande storlek som står överallt i anläggningen. Resultatet är ett disigt, mjölkigt sken, toppat med nödutgångsgrönt, standby-orange och strömbrytarrött.

För inte så länge sedan hade jag förutsatt att lampornas

plötsliga slocknande med största sannolikhet berodde på ett strömavbrott eller ett tekniskt fel. Men den senaste tidens händelser har lärt mig att det som i enlighet med sannolikhetsläran en gång föreföll rimligt allt som oftast ligger utanför möjligheternas gräns. Och omvänt: hela mitt liv består numera av sådant som jag förr i tiden hade kunnat avfärda med en enkel sannolikhetskalkyl och en dos riskanalys.

Fotsteg. Jag vet inte varför jag inte hört dem förrän nu.

De sista besökarna har gått för flera timmar sedan. Den sista anställda gick hem för en halvtimme sedan.

Sedan dess har jag jobbat på egen hand, kontrollerat åkattraktioner och maskiner och krälat genom Jordgubbslabyrinten med gummihandskar på händerna; barn lämnar efter sig alla möjliga saker i labyrinten, allt från mat och kläder till innehåll i sina blöjor. Jag har klängt och klättrat på diverse plattformar, avsatser och dörröppningar, städat Spöktunneln och fler än en av bilarna i Sköldpaddsracet, kontrollerat att lianerna i Äventyrsborgen inte har trasslat in sig i varandra, att de sitter fast ordentligt i stolparna och är redo för morgondagens klåfingriga Tarzankopior. Efter det har jag tagit itu med den trasiga kaninen. Jag vet inte hur någon har lyckats få högerörat att lossna. Örat sticker ut från huvudet på två och en halv meters höjd. Våra besökares medellängd är någonstans runt en och tjuugo, och medianen ännu kortare.

Med viss exakthet lokaliserar jag fotstegen till närheten av kaféet Knasiga kakan. De kommer från någon som försöker röra sig så tyst som möjligt men vars kroppsbyggnad gör det omöjligt.

Jag förflyttar mig några meter åt sidan, sedan tar jag ett par snabba steg tillbaka mot Äventyrsborgen. I samma stund får jag en första skymt av den nye besökaren. Den satte mannen, klädd i mörka kläder, går så försiktigt han kan. Det ser ut som

om han letar efter mig vid kaninens fötter, men jag har redan tagit min tillflykt till de skyddande skuggorna i Sköldpaddsracet's garage. Jag fortsätter baklänges mot Äventyrsborgens portar. Därifrån leder en stig in bakom Hemliga vattenfallet. Det är så klart inget riktigt vattenfall: det är en klättrvägg gjord av blå rep. Att ta mig in i Äventyrsborgen är en sak, men att ta mig ut kommer att bli en annan femma. I vilket fall som helst har jag inga planer på att försöka fly i en av sköldpaddsbilarna, vars toppfart är cirka tio kilometer i timmen.

Mannen har hejdat sig framför kaninen. Jag ser honom i profil, nödutgångsskylten ovanför entrén lyser upp honom bakifrån och bildar en giftgrön gloria runt hans rakade huvud. Han har något i högerhanden. Både man och kanin står ungefär tjugo meter framför och en aning till höger om mig. Ingången till Äventyrsborgen ligger ungefär sju meter snett till vänster från mitt håll. Jag tar några tysta steg. Jag har kommit halvvägs när mannen plötsligt vänder sig om. Han ser mig och höjer handen.

En kniv.

Hellre en kniv än en pistol. Tveklöst. Men jag har inte tid att räkna på sannolikheter.

Jag kastar mig in i Äventyrsborgen. Jag tar mig förbi första stationen, den vingliga trappan, och hör mannen bakom mig. Han ropar inte åt mig att stanna, vrålar inget. Han har kommit för att mörda mig. Rummet med det sluttande golvet är försett med ledstänger som underlättar min framkomst. Att fly är betydligt svårare och mycket mer tidskrävande än väntat. Ljus sipprar in genom två plastfönster. Mannen dyker upp i öppningen till rummet. Han hejdar sig, kanske för att överblicka situationen. Sedan rusar han mot mig. Med sin lediga hand griper han tag i ledstängan för att få upp fart, han tar tag i den som om den vore en skivstång. Det fungerar, och jag börjar tvivla på min plan.

Jag kommer fram till dörren och kliver in i den fyra meter

långa, fritt roterande Trillartunneln. Jag faller genast omkull och landar på min högersida. Tunneln snurrar som om den löd sina egna lagar, oberoende av omvärlden: jag ramlar omkull några gånger innan jag till slut lyckas ta mig upp på alla fyra. Jag kryper mot öppningen i andra änden av tunneln. Den väldige mannen kliver in i Trillartunneln, och jämvikten rubbas. Det är omöjligt att ens hålla sig på alla fyra. Jag hör hur mannen ramlar mot tunnelns väggar och golv. Han skriker inte. Lätet han utstöter är snarare något i stil med en hög grymtning, nästan ett morrande. Vi rullar runt i trumman som två dynggraka kompisar.

Han knappar in på mig.

Jag lyckas ta mig fram till slutet av Trillartunneln, jag kryper vidare en meter, sedan ännu en, innan jag kravlar mig upp på fötter. Världen gungar och snurrar, det är som att gå i storm. Jag kommer fram till vad som kort och gott kallas för Stolparna. Det är en rad pelare med små plattformar, utformade för betydligt mindre fötter än mina, och dessa plattformar utgör en del av min plan. Detta är skälet till att jag hållit hårt om tuben med superlim. Jag skruvar av korken och klämmer ut limmet på stolparna bakom mig. Mannens framfart hejdas av att han försöker hålla balansen, vilket får limmet att verka desto effektivare på hans skosulor.

Jag stapplar vidare medan jag sprutar lim bakom mig. Stolparna ser ut att hänga i luften, någonstans mellan första och andra våningen. Fler lampor tänds. Det är som om rummets alla spotlights samarbetar för att jag ska kunna fortsätta obehindrat. Det känns som om jag går på lina genom en stjärnklar natt. Jag gör vad jag kan för att inte ramla av stolparna. Det finns inget farligt under oss, bara ett mjukt, djupt hav av skumgummi. Men att trilla skulle sakta ner min flykt ödesdigert mycket. Jag kastar en blick över axeln och får syn på ...

... kniven.

Och i samma stund, när jag ser mannens armrörelse, slår det mig att en kniv inte endast är avsedd för närstrid. Man kan även ...

... kasta den.

Kniven skär genom luften. Jag lyckas ducka precis så mycket att den inte borrar sig in i mitt hjärta. Den snuddar vid min arm, men fastnar inte. Jag släpper limtuben. Mannen stoppar handen innanför jackan och tar fram ännu en kniv. Jag rusar mot Flipperrummet. Då öppnar han munnen för första gången.

”Stanna”, ropar han. ”Jag varnar dig. Jag vill visa dig ...”

Hans resonemang är inte övertygande. Jag fortsätter in i Flipperrummet. I mörkret studsar jag in i den första mjuka gummipelaren, sedan nästa. Min rispade arm slår emot en av pelarna. Smärtan väller fram i hela kroppen, den tvingar mig nästan ner på knä. Jag är en mänsklig flipperkula i ett mörkt flipperspel i mänsklig storlek. Det enda ljuset kommer från dörröppningarna. Det är kolsvart i rummets mitt. På plussidan ska sägas att det är omöjligt att kasta kniv härinne, med tanke på den usla sikten. Jag håller ut högerarmen medan flipprarna slungar mig mellan pelarna och gummiväggarna. Jag kämpar mig fram mot ljuset, samtidigt hör jag hur mannen kastas fram och tillbaka mellan flipprarna, och jag hoppas att limmet under skorna ska sakta ner honom lite.

Jag kommer fram till vattenfallet och smiter in mellan repen. Där bakom finns ett litet utrymme med en dörr som leder till lagret. Jag tar upp nycklarna ur byxfickan. Nyckeln vrids runt i låset, men jag får inte upp dörren. Jag rycker i handtaget tills jag förstår vad som hänt. Låsen är omprogrammerade. Men varför gjordes det i dag och varför har ingen sagt något till mig?

Jag går tillbaka ut genom vattenfallet. Jag ser att mannen är på plattformen mittemot. Han försöker slita bort en bit golvmatta från undersidan av sin sko. Jag gör vad jag kan. Jag

springer, jag hoppar. Jag dyker genom luften. Jag landar med en duns på plåtrutschkanan, och smärtan är så fruktansvärd att jag måste utstöta ett litet skrik. Jag börjar rutscha. Kanan slingrar sig hit och dit. Såret på min arm tycks endast förstärka tyngdkraftens växlingar under nerfärden. Rutschkanan och smärtan är som en omöjlig kombination, som en cykel utan sadel: fram kommer man på ett eller annat sätt, men att sätta sig ner kommer inte på fråga.

Röret slungar ut mig på madrassen under, och jag ställer mig upp. Jag är förbluffad. Inte ett ljud hörs från rutschkanan. Mannen kan knappast vara därinne. Jag ser inte den övre plattformen, men jag förmodar att han måste vara kvar däruppe.

Jag rundar hela Äventyrsborgen, sedan springer jag tillbaka mot kaninen och entrén bakom den. Det tar tid, men jag har inga alternativ. Mina nycklar kommer inte att fungera i de andra dörrarna heller, bara entrédörren kan öppnas inifrån utan nyckel. Vid det sista hörnet hejdar jag mig, kikar runt hörnet och lyssnar. Jag varken ser eller hör något.

Jag sätter fart, springer mot kaninen. Jag springer, och jag är nästan framme, när den store, bredxlade mannen kliver fram bakom den. Det tar bråkdelen av en sekund innan jag förstår vad som hänt. Det finns en rimlig förklaring till mannens plötsliga, ljudlösa uppdykande: antingen medvetet eller av misstag har små bitar av skumgummi fastnat på hans skosulor. Han hoppade ner från plattformen, och de stötdämpande skorna lät honom förflytta sig i tystnad.

Ilskan väljer fram inuti mig.

Jag spelar enligt reglerna. Igen.

Jag springer vidare. Allt jag kan tänka på är kaninen. Jag brakar in i gnagaren, som välter över mannen. Vi ramlar omkull allihop, pladask på golvet. Mannen får syn på mig bredvid sig, och jag får syn på honom i samma stund. Han

agerar före mig. Jag hinner bara delvis komma loss innan han hugger mot mig med kniven. Bladet rispar mitt lår och fortsätter ner i laminatgolvet under oss. På samma gång naglar den fast mina byxor i golvet. Jag sitter fast. Jag skriker, fäktar med armarna i hopp om att få tag i någonting.

Ett kaninöra.

Det har lossnat igen.

Jag tar tag i kaninörat och gör ett utfall i mannens riktning. Jag träffar något. Jag kommer på fötter och ett stort hål rivs upp i byxorna. Mannen trevar efter något i jackfickan. Kanske en tredje kniv? Nej, det klarar jag inte. Jag gör mitt drag innan han hinner hugga eller kasta den mot mig. Jag slår, slår igen. Jag slår ända tills ilskan och ursinnet inte längre förmår lyfta min arm. Det tar ett tag. Jag släpper örat. Entrén ligger tyst och öde. Allt som hörs är mina flämtande andetag. Jag ser mig omkring.

Anläggningen ser annorlunda ut.

En äventyrspark för hela familjen.

Plötsligt har jag svårt att dra mig till minnes vad som lett fram till att allt detta har hamnat på mitt bord. Detta och mycket mer – allt känns plötsligt ohanterligt, oförutsägbart.

Jag är aktuarie.

Jag har i regel inget att göra med äventyrsparker, och jag brukar absolut inte slå ihjäl folk med jättekaninöron av plast.

Men som sagt, mitt liv har inte varit förenligt med sannolikhetsläran på sistone.

Tre veckor och fem dagar tidigare

1

September i Gamlas. Jag kände inte till något vackrare. Lysande karmosinröda löv och de mest kostnadseffektiva bostäderna i hela Helsingfors.

Lukten av höst genomsyrade den tidiga morgonluften, vilken enligt vetenskapliga studier är den friskaste i hela staden. Daggdroppar hängde från stora löv i nyanser av rött och gult, och den uppgående solen fick dem att gnistra som fjäderlätta speglar. Jag stod på min balkong på fjärde våningen, när jag än en gång slogs av tanken att jag befann mig på precis rätt plats och att ingenting någonsin skulle kunna förmå mig att ändra uppfattning.

Området runt tågstationen i Gamlas utgjorde det bästa exemplet på effektiv stadsplanering i hela Helsingfors. En rask promenad på två och en halv minut skilde min ytterdörr från stationen. På nio minuter tog tåget mig till min arbetsplats i Böle och – en gång i månaden – till en bio i centrum på tretton minuter. Givet närheten till stadskärnan var lägenheterna här ett bra köp, och deras utformning var enastående funktionell, utan att någon golvyta gick till spillo. Inga utsmyckningar, inget överflödigt.

Husen byggdes i mitten av åttiotalet, en guldålder för det rationella tänkandet. En del skulle kalla den här delen av staden för trist, rent av deprimerande, men det berodde antag-

ligen på att de endast såg fasaderna, det kubiskt repetitiva och allmänt grå intryck, i sig ett mästerverk av enhetlighet, som förmedlades av stadsdelen. De begick ett misstag som människor ofta begår. De genomförde inga utförliga kalkyler.

Det är nämligen, vilket jag vet av erfarenhet, utförliga kalkyler som avslöjar för oss vad som är vackert och vad som inte är det.

Gamlas är vackert.

Jag tog ytterligare ett djupt andetag och gick tillbaka in. Jag fortsatte in i hallen, tog på mig skor och jacka. Jag drog upp dragkedjan och lämnade en öppen glipa överst på bröstet. Knuten på min skimrande slips var symmetriskt välordnad. Jag såg mig själv i spegeln. Jag såg den jag var. Och vid fyrtiovtvå års ålder hade jag bara en enda, innerlig önskan.

Jag ville att allt skulle vara rimligt.

Försäkringsmatematik är en vetenskap som genom att tillämpa matematik och statistisk analys bedömer sannolikheten – eller risken – för en viss händelses inträffande, för att på så sätt komma fram till en försäkringspremie som är ekonomiskt hållbar ur försäkringsgivarens perspektiv. Detta är den officiella definitionen. Liksom många andra officiellt klingande, och därmed potentiellt tråkiga, definitioner övergår även denna de flesta människors förstånd. Och om den inte övergår deras förstånd är det åtminstone inte många som ägnar de båda orden *ekonomiskt hållbar* någon större uppmärksamhet, och än mindre frågar sig vad orden faktiskt innebär i detta sammanhang.

Försäkringsbolag existerar för att tjäna pengar. I fallet med olycksfallsförsäkringar är vinsten närmare trettio procent. Inte många andra företag uppnår en sådan avkastning med en enda

produkt. Försäkringsbolagen gör det däremot, eftersom de vet att folk inte har några andra alternativ. De kan välja att inte skaffa någon försäkring – alla har rätt att fatta sina egna beslut – men på det hela taget väljer de flesta att åtminstone försäkra sitt hem. Försäkringsbolagen vet även att människan är spröd och bräcklig och att hennes förmåga att ställa till det för sig vida överstiger alla andra levande arter. Därför är försäkringsbolag över hela världen i detta nu sysselsatta med att beräkna hur ofta folk kommer att halka och slå sig hemma i sina trädgårdar, hur ofta de kommer att stoppa diverse föremål av varierande storlek i sina olika kroppsöppningar, slänga glödande grillkol i soporna, köra in i varandra med splitternya vattenskotrar, sträcka sig till översta hyllan för att få tag i något bakom raden av glasvaser, i berusat tillstånd förlita sig på en sushikniv eller skjuta fyrverkerier i sina egna och andras ögon – nästa år.

Försäkringsbolagen är med andra ord särskilt medvetna om två saker: ett, att folk i princip måste teckna försäkringar, och två, att ett visst antal personer, mot bestämd avrådan, oundvikligen kommer att tända eld på sig själva. Och det är mellan dessa två sakförhållanden, så att säga mellan pennan och tändstickan, som försäkringsmatematiken verkar. Det är aktuariens uppgift att se till att försäkringsbolagen, samtidigt som självbrännaren ersätts för sina besvär, ändå uppnår den fördefinierade vinstmarginalen genom att försäkra dessa olycksfåglar och många andra därtill.

Och där, mitt emellan den vässade pennan och den brinnande lågan, var jag.

Min arbetsplats låg i stadsdelen Vallgård. Den nya kontorsbyggnaden på Industrigatan färdigställdes i våras, och vårt företag flyttade in redan innan färgen hunnit torka. Jag kände samma frustration och besvikelse så fort jag klev in i det öppna

kontorslandskapet varje morgon, som ett stort svart isstycke i mitt inre som aldrig tycktes smälta: jag hade blivit av med mitt eget kontor. I stället för ett eget kontor hade jag numera en arbetsstation.

Ordet ”station” avslöjade allt jag behövde veta. Min ”station” var inte mer än en smal liten remsa i änden av ett långt skrivbord intill fönstret. Framför vårt långa skrivbord stod ett annat gemensamt skrivbord, identiskt med det första. Mitt emot mig satt Miikka Lehikoinen, en ung matematiker som ständigt trakterade mig med sina ändlösa grillfestanekdoter. Till vänster om mig satt Kari Halikko, en ung riskanalytiker som hade för vana att alltid skrocka för sig själv. De båda ansågs representera nästa generations aktuarier.

Jag ogillade dem och jag ogillade vårt öppna kontorslandskap. Det var högljutt, fullt av banaliteter, störningsmoment och avbrott. Men mer än något annat var det fullt av folk. Jag gillade inte heller det som så många andra verkade gilla: de spontana konversationerna, det eviga givandet och tagandet av råd, de billiga skämten. Jag förstod inte vad det hade att göra med invecklade sannolikhetskalkyler. Innan vi flyttade till de nya lokalerna försökte jag förklara att vårt kontor är en avdelning för riskhantering, inte ett Disneyland, men det tycktes inte göra något intryck på beslutsfattarna.

Min produktionsnivå hade sjunkit. Jag begick visserligen inga misstag – till skillnad från nästan alla andra. Men mitt arbete försvårades avsevärt av den ständiga strömmen av meningslöst tjatter som omgav Halikkos arbetsstation.

Halikko skrattade åt precis allt, och han tycktes tillbringa merparten av sin vakna tid åt att titta på klipp föreställande löjliga sångtävlingar, människor med konstiga husdjur eller ryggarna på olika höjdhoppare. Folk skrattade, och den ena videon ledde till den andra. Riskanalytikern flinade och flab-

bade. Ett opassande beteende för en riskanalytiker, tyckte jag.

Det andra störningsmomentet var Lehikoinen, som pratade hela tiden. På måndagen berättade han vad som hänt i helgen, på hösten berättade han om sin semester, i januari fick jag reda på allt om hans julfrande. Det verkade hända en del för Lehikoinen. Dessutom hade han redan hunnit gifta sig och skilja sig två gånger, vilket i mina ögon visade på en dålig, föga lovande förståelse för begreppet orsak och verkan. En ung matematiker borde veta bättre.

Just den här morgonen satt båda vid sina arbetsstationer när jag dök upp. Halikko kliade sitt kortklippta huvud, och Lehikoinen snörpte på munnen medan han tittade på något på skärmen som fick honom att trumma med fingertopparna på stolens armstöd. Båda såg ut som om de uteslutande var fokuserade på sitt arbete, vilket var överraskande i sig. Jag tittade på klockan på skrivbordet. Den var prick nio, den tidpunkt då flextiden slutade på morgnarna.

Sedan flytten till de nya lokalerna hade jag fördröjt min avresa hemifrån med uppskattningsvis trettio sekunder varje morgon, för att på så sätt undkomma det dagliga kallpratet, och detta var resultatet: jag kom nätt och jämnt i tid till jobbet. Det var inte likt mig. Jag ställde ner portföljen på golvet och drog ut stolen från skrivbordet. Det var första gången jag hörde ljudet av dess hårda plasthjul mot mattan. Det var något med det som fick mig att rysa, som om kalla naglar drogs längs ryggraden.

Jag startade datorn och försäkrade mig om att allt jag behövde för dagens arbete låg på skrivbordet. Jag ägnade mig åt att analysera optimering av utbetalningar under påverkan av fluktuerande räntenivåer i en finansvärld i ständig förändring, och jag hoppades kunna sätta punkt för min två veckor långa undersökning i dag.

Tystnaden var som vatten i ett glas, transparent men likväl konkret, verklig.

Jag knappade in användarnamn och lösenord för att logga in i systemet. Fönstret på skärmen studsade till. Den röda texten under fönstret upplyste mig om att jag angett ett felaktigt användarnamn eller lösenord. Jag knappade in dem igen, långsammare, såg noga till att versaler blev versaler och gemener gemener och att varje bokstav stämde. Fönstret studsade till igen. Under fönstret syntes nu två rader röd text. Mitt användarnamn eller lösenord var felaktigt. Och dessutom – och detta stod skrivet i *STORA BOKSTÄVER* – hade jag bara ett (1) försök på mig att ange de rätta inloggningsuppgifterna. Jag höjde blicken och såg på Lehkoinen på andra sidan skärmen. Han satt fortfarande och trummade på armstödet medan han blickade ut genom fönstret mot det McDonald's som låg på andra sidan gatan. Jag stirrade på honom medan jag funderade ytterligare en stund på mitt användarnamn och lösenord. Jag mindes båda två, så klart, och jag var säker på att jag skrivit rätt på båda försöken.

Lehkoinen vände långsamt på huvudet, och våra blickar möttes. Han såg lika hastigt ner på sin skärm igen. Han hade slutat trumma. Kontoret surrade. Jag visste att det var luftkonditioneringen, och att jag hörde den bara för att alla var tysta, men plötsligt var det något med det där surrandet som letade sig in i huvudet. Kanske var det därför jag hejdade mig just när jag skulle vända mig till Halikko för att fråga honom om han också hade problem med att logga in.

Om han haft några problem tidigare på morgonen var de åtminstone lösta nu: Halikko satt och klickade på musen som om han krossade tusen insekter med fingertoppen. Jag lade händerna över tangentbordet och kände än en gång de kalla naglarna mot ryggen. Mina fingerrörelser var precisa, jag

fokuserade på varenda bokstav. När jag slutligen tryckte på Enter-tangenten var jag noga med att bara trycka en gång och med tillbörlig energi och beslutsamhet.

Jag blinkande inte ens, än mindre slöt ögonen. Men detta knapptryck kändes avgörande, som om jag i det ena ögonblicket hade en viss sorts dag framför mig, för att i nästa ögonblick somna eller på något annat sätt förlora medvetandet, och när jag vaknade hade landskapet framför mig förändrats intill oigenkännlighet. Dagen hade mist sin klarhet och färg, världens rotationspunkt hade rubbats. Fönstret på skärmen studsade till en tredje gång. I nästa stund försvann det helt och hållet.

Jag hörde en välbekant röst.

”Koskinen, har du en minut?”

"Tuomainen är Europas
roligaste författare!"

THE TIMES

Henri Koskinen älskar det förutsägbara. När han oväntat blir arbetslös och samtidigt får beskedet att hans bror Juhani är död och att han ärvt broderns kaotiska äventyrs-park, skakar hans ordnade och ensamma tillvaro som försäkringstjänsteman rejält. Horder av skrikande barn, en brokig skara anställda och våldsamma indrivare av broderns spelskulder blir en regelrätt mardröm, men i parken finns också den förtjusande driftansvariga Laura. Snart inser Henri att både parkens överlevnad och hans eget liv hänger på en skör tråd. Men också att hans liv skulle kunna fyllas av äventyr och kärlek om han bara vågar kasta loss.

Berättelsen om Henri Koskinen är en utsökt kombination av actionfylld, hisnande thriller och underfundig, varm kärlekshistoria.

**ROMANUS
SELLING**